

5. ОКТОБАР 2000.

Бацио се на погрешну страну тачно на време да заустави метак који сам испалио прилично насумично. Јер нисам очекивао овако бучан дочек. Упад у означену јазбину испао је збрка врискова, псовки, пуцњева и ломљавине. Нисмо били сачекани, нисмо били нађушени. Били смо затечени. Као и екипа унутра коју смо прекинули у послу. Или док су уживали играјући се посла, магнум ће га знати који рулет се овде врти.

Залегао сам у прашњавом делићу секунде, док су око мене прштали меци, забијајући се у зид и довратак. Барутни дим се ширио и подизао попут магле на бродском прамцу. Бушим га, имам калибар да могу да пресечем светло којег нема јер нема ни тунела са улазом и излазом – како би Сотир имао времена да нанишани нешто конкретно, пошто се сакрио иза ормара који мора да се користио за забарикадирање у тренуцима најављених рација. Тек да покажу да се нешто дешава. Тако то иде са унакрсним доушницима и симулираним потрагама.

Само што ово није била покривена провера, већ прави лов.

По начину како роштиљају, капирам да нас је наша веза или израдила или је њу неко свезао на дну свете Кутинске реке. Баје које се баве CD-пиратеријом не потезу олако оружје, нарочито ако их закон ухвати с резаним цедеићима натакнути на киту. Испрђујући звук рафала открива преправљени *узи-џузи* какав дилеје пазаре на бувљацима шрафовске робе и камперске санитариије.

Не, овима је мозак процурио у сајбер есид. Урађени дилери су похистерисали, фаце су им зеленије од крековане дестиловане воде.

То запенављено ра-та-та-та-тисање још више храни опасно охлађеног, од свега испражњеног Сотира, који се напиње да се уздржи од пробоја у предњи део просторије-лабораторије. Уместо тога сачека да се један од распонамљених аматерских пуцача придигне да што каубојскије распали по обарачу и комадима намештаја који служе као заклон, попут поклопца без дршке на врху кипућег експрес-лонца. Пре него је поклопац стигао да се залепи за плафон, захуктала дилеја је остала без трећине лобање. Парчићи мозга се распрскавају у густе капљице светлоцрвене каше, која се лепи за једног од преосталих. Згражање га је паралисало довољно да се закотрљам пуцајући његовој пратњи у колена. Потпуно другачији, отегнути, крцкајући звук бива надгласан животињском риком. Ако Лиријеви следбеници раде експерименте с новим доповима, кладим се да гориле слично реагују када им направе овердоуз из научничких разлога.

Кад се пуцњава проредила, из звучника зачујем како се споро вуче психоделично вишегласно омовање, уз гитаристичку нирвану и нелогично опуштenu ритам секцију која хармонизује празан простор између удаљених и ненаглашених тактова. Ни парни, ни непарни, просто неправилни ко детиња кичма у школској клупи.

Јеботе, препознајем "Blues For Alah", Грејтфул Дед у једном од последњих покушаја да се истрпе у студију и наштимају трипове за сеансу снимања. Сада сам још сигурнији да смо упали у киселину до колена. Дилери и хемичари на окупу, који ће им курац пиратисана музика са пиратисаних машина? И који ћемо им курац Сотир и ја, службена цуњала у мулти-медиа подземљу Србијице из године са три нуле и двојком на почетку?

Неспоразум, гаднији него кад Грејтфул Дед не препознају коју песму свирају, иако си у студију сам себи публика. Музика гусла даље не базирајући се на запомагања и бљување ватре из пиштоља без пригушивача. Ода свуд се чује умрешкани звук залива Сан Франциско у којем свако мало неко пожели да скочи са изазовно висећег моста што глуми Златну Капију, кад већ не може Кип Слободе.

Тја, Цери Гарсија је мртав, али је умео да буде досадан и док је био жив, са надрогираном гитаром и вегетаријанском брадом... Баш као што је и ова пуцњава дајез без ланца. Само што ови аматерски пуцачи неће срести Церија на небу, будући да Сотир празни шаржере у главу, чак и кад мета падне са стомаком пуним рупа од метака. И он је схватио да смо промашили адресу, и сада његов бес хоће да овери све присутне. Чисто да га не закачи неки вирус стреса. Не зову нас неки тек тако „регулатори“. Ако постоји ред мора да постоји и неред. Иначе би неко од нас био сувишан. Са ове или оне стране импровизоване барикаде, свеједно је. Барем за професионалца који трага за неким ко ће његове чизме напунити крвљу. Препознајем тог лика.

Само да не експлодира ова реторта од магацина, мислим се у себи и са Сотиром размењујем климајући миг пред упад у адаптирану спаваћу собу. Унакрсно се допуњујемо, бушећи све углове у просторији. Стропоштавање тела је све мање бучно. Паљба противника је утихнула. Урлање и стењање су једина демаркациона линија. И док Сотир репетира, тако да га сви неискрвављени чују, нагињем се над једним из погрешно издрукане екипе.

Брат џанкоза је циганин Црња са религиозном кајлом око врата и небеско белим зубима. Крв шикља из упицањеног упишанка са обешеним устима у којима жвалави минђушу што му је, вољом метка, испала из преполовљеног увета.

Упркос свему, покушава нешто да ми каже.

Нагињем се за три длаке наниже : „Молим?“

А онда, кроз агонију мљацкања, чујем: „Рањен сам.“

„Више ниси“, испалујем један препоручени хитац у та брбљива уста.

За то време, Сотир подиже једног од лакше рањених. Овај покушава да се претопи у зид, али то никада никоме није успело са пуним гаћама.

„Хоћеш да живиш?“, чујем Сотирово мрзовољно сиктање.

„Хоћу“, спремно одговара брат дилер кроз размрљану црвену балу.

Као знак нагодбе, Сотир га удара песницом у лице, гледајући шта се још миче у предсобљу и чајној кухињи. Рутински пласирани директ у вилицу. Врло конкретно пропитивање о конкретним стварима. Црномањаста помијар се руши доле и остаје да лежи, не отварајући очи. Да их је отворио не би било другачије. Чујем добро познати подмазани магнумски прасак. У фази егзекуције Сотир воли да користи колт 44, ратни трофеј који нам је прећутно дозвољено да користимо. Овог пута га је напунио сачмом. Као да је знао да ће све да избије на бес.

Док машем пиштољем ко батеријском лампом, пробијајући се кроз слабо помичне телесине, јасно ми је да смо одрадили посао за Амосе. Овим пацијентима ни пре нашег упада није требала никаква музика, а камоли колекција пиратских компакт дискова.

Таман када сам помислио како се Кобац превише заиграо у улози чиновничког доушника и уличног пушмерена, кад зачух речи које нису звучале као запомагање. У ствари, звучале су као моје име.

Окренуо сам се према том речитом хропцу и угледао плавокосог типа, дрводељске грађе, како се подупире мање упуцаном руком. Ослоњен на зид, гледао ме је спокојно. Учинило ми се да покушава да исцеди осмех.

„Јордане“, процеди без најаве.

Тргнуо сам се. То јесте било моје име. Нисам могао да га заборавим иако сам се трудио користећи свакакве калибре.

„Откуд знаш како се зовем?“

Бирао сам место где да га звекнем а да не упрљам руку, ни пиштољ.

„Командовао си ми...“ Крвава пљувачка је разводњавала речи и његове издахе.

„Бунцаш или глумиш, свеједно ти је.“ Принео сам „деведесдеветку“ уз образ да га осушим од капљица зноја које нагло избише и потекоше наниже.

„На Качанику... Кад смо их дочекали“, успео је да доврши своје.

Опет је изрекао реч која ме је ошинула испод плексуса. Још једна од оних из мрачног, бетоном покопаног незаборава.

Стегнуо је зубе, прибио главу што чвршће о огуљени зид, премазан болничком цоклом. Када се наместио, удахнуо је снажно, и обема рукама раздрљио кошуљу. Једно дугме се покидало, имао је извајан торзо. На којем сам угледао оно што је тако очајнички смирено желео да ми покаже. Тетовирана петокрака са четири оцила у средини. Ознака припадника Првог грачаничког одреда. Којима сам командовао када су мрави и гмази – после темељног истресања тепиха од бомби и уранијумских вируса – изашли из кртичњака и кренули на нас... Пажљиво разгледам типа, осећам како ми његов тату односи последње несварене комадиће гнева. Дисање ми је све равномерније и лице ми без грчења, скоро па мирно належа на лобању.

„Шта ћеш овде ако си био тамо, говеђа пиздо?“

Морам да га проверим. Ветерани Петог балканског рата од пре неког времена су почели да користе тај тату као свој знак. А то је врло шарено и смешно друштво. Ни налик оним људима којима сам командовао пре годину дана, у зони „ударне игле“, док смо се испод борбених ловаца хватали за гушу са балетанским Гуркама, претечама њиховог пешадијског каравана... Нисмо га тек начели. Било је довољно прилика за рокање и елиминацију, групну и појединачну... Скратили смо гмазове за неколико колона, укључујући и питоне предводнике... Пре него што је објављен „мирни пораз у име спасења државе и народа“.

Плавокоси тип ме гледа ледено и уморно. Неко коме је савршено јасно да је сваки разговор завршен јер је одавно научен да на исповедање нема право. Не препознајем га, баш као што правила ратовања налажу, али сада непогрешиво знам ко је. Брат гарди-ста чека команду. Односно метак за опроштај. Видим да му очи сијају. До краја уверен како је макар толико заслужио. И да му је драго што ћу то бити ја.

Наравно да га нисам ништа ни покушао даље да испитујем пре него што сам му пуцао у срце, са раздаљине од једног његовог неуморног откуцаја.

„Какав случајни неспоразум“, Сотир отпљуну и заврте главом. Будући да није било места неверици, професионалац у њему се потрудио да жртвоване „драгсторџије“ макар овери с предумишљајем. Да успостави контролу над ситуацијом која је била мутавија од гробља кућних љубимаца.

И као да ово гимнастицирање с пиштољима и надуваним метама није било довољно, морао сам да отрпим и једно препознавање из прошлости.

„Еј, међу овима је и један од наших“, добацујем Сотиру, како бих се што лакше ослободио терета.

„Којих наших, јебем им семку да им затрем?“, Сотир се продра, не дозвољавајући да га обузме и сенка конфузије.

„Оних јединих, са Качаника“, процедим и осетим како се цедим и преливам у низ сивкастих слика.

Посматрам како Сотир погледом проверава моје лице, задржавајући се на очима. Гледамо се у завереничкој тишини. А све што видимо јесте албанско село Варош, смештено на улазу у Качаничку клисуру. Са наше стране. На згодној узвисици са које си имао одличан преглед ситуације далеко испред себе. Права панорама за дочек: ноћу су се видела и светла Скопља. Али наше маскиране тенкове нису могли да виде ни уз помоћ светлећих фосфорних метака...

Али јесу их чули када су обележавајуће ракете заменили малим, црним људима у тамнозеленим униформама. Са закривљеним „кукри“ ножевима као талисманима смрти. Сотир је у једној акцији успео да задужи један од тих егзотичних сувенира. И то управо онај који се спремао да пререже мој незаштићени, већ побеђени врат...

Безвољно разгледамо погранична брда претворена у шанчеве, и елитне јединице како опуштено ћаскају са елитним шиптарским таоцима. Неспремним за мучеништво које им је подељено као неважећа карта у партији покера коју су играли Алах и Ујка Сем. А испод се мрешкала проходна мочвара, превртљива и мамкајућа за лака возила; са самоходним платформама за разноврсну и спектакуларно убиствену муницију и осталу хуманитарну логистику...

„Ова игранка никада неће да престане“, Сотир уздахну, посматрајући неоштећени тату на неохлађеним, изранављеним прсима оног плавокосог типа. Којем сам помогао да умре у илузији да је сачувао барем делић своје осрамоћене првоборачке тајне.

„Идемо одавде“, додаде. Гримаса на његовом увоштеном лицу говорила је да је у обрађеном стану смрад постао неиздржив.

Вратили смо се уличним мирисима бензина и амонијака. И устајалог људског зноја који нас је подсећао да смо сви ми добровољци у овој представи од живота.